

Schriftlezing: MARKUS 6, 6B-13 en HANDELINGEN 13, 50-52

Gemeente van Jezus onze Heer,

Ik wil nog even in herinnering roepen, dat het vorige week zondag ging over de werking van de kracht van God. En uit Markus 6, 1-6 konden we begrijpen, dat Gods kracht niet overal werkzaam is. Voor een gesloten hart is zelfs de hemel dicht. Er zijn plekken, waar Gods Geest geen voet aan de grond kan krijgen.

Nu we verder lezen in Markus gaat het weer over krachten. Jezus geeft zijn leerlingen de kracht mee om duivelse geesten uit te bannen, en om zieken te genezen. Een zeer bijzondere gave, voor deze gewone vissersmensen. Wat een ervaring moet dat zijn, als je die kracht bezit.

We moeten niet denken, dat de leerlingen nu geheel afgestudeerd zijn. En dat ze alles snappen van Gods koninkrijk. Deze eenvoudige leerlingen staan nog maar aan het begin van hun taak. Ze zullen zich ook onzeker hebben gevoeld, en gespannen. Ze begeven zich in een avontuurlijk leerproces. Jezus neemt deze onvolmaakte mensen in dienst. En dat is voor ons een troostrijke gedachte. Je hoeft niet eerst een superchristen te zijn om Gods rijk te kunnen dienen. Dat geeft ons weer moed.

Over kracht van God gaat het weer opnieuw. De leerlingen gaan op weg met een boodschap van bekering. Als het ware vanuit de ballingschap moeten mensen weer gaan beseffen wie God is. Jezus wil de mensen duidelijk maken, dat de Heilige God Koning is, en niemand anders. En dat de mensen moeten ophouden met het vergoddelijken van de dingen.

Jezus stuurt de leerlingen twee aan twee. Dat is om twee redenen. De Torah zegt: Wanneer twee mensen getuigen van dezelfde zaak, dan is hun getuigenis betrouwbaar. En de tweede reden is, dat de leerlingen twee aan twee ook steun hebben aan elkaar.

Ook dat vind ik een troostrijke gedachte: God zendt je niet moederziel alleen, maar samen met je broeder of zuster, schouder aan schouder probeer je Gods rijk te verkondigen. Gods kracht ontvang je ook weer van je naaste.

Jezus vertelt de leerlingen nogal uitgebreid wat ze wel en niet mee moeten nemen op hun reis. Ze moeten bovenal geen ballast meenemen, geen reistas, geen brood en geen geld. Alleen een enkel hemd met een gordel en een paar sandalen en een herdersstaf, dat is genoeg bagage om Gods rijk te verkondigen.

Als je Gods rijk uit wilt dragen, dan moet je er geen zaken bijhalen die de aandacht afleiden van de kern van de zaak. De leerlingen moeten geld en kleding en voedsel thuislaten, ze moeten in vertrouwen erop uit gaan. Ze mogen vertrouwen op de gastvrijheid onderweg. En met Gods kracht zul je je weg kunnen gaan.

Onwillekeurig moet ik dan in deze weken denken aan al die mensen die op vakantie gaan; en die van alles meenemen. De auto en de caravan zit barstensvol, je neemt veel teveel spullen mee, maar je denkt, ik zou het eens nodig kunnen hebben.

Als je alles meeneemt wat je denkt nodig te hebben, dan kun je jezelf geheel onderhouden, dan heb je in den vreemde geen mens meer nodig. Maar je zult misschien ook geen avontuurlijke ontmoetingen hebben.

Jezus vraagt onze inspanning voor Gods rijk van rechtvaardigheid en vrede door te zeggen: Neem alleen het hoognodige mee en richt je op de kern van de zaak. En ga het avontuur aan met elkaar. Heb een open hart voor het verrassende in Gods rijk.

Vervolgens geeft Jezus de leerlingen de opdracht, dat ze in het huis waar ze zijn moeten blijven. En Hij bedoelt hiermee te zeggen: Je moet niet het beste gastadres eruit zoeken. En je moet ook niet proberen om zoveel mogelijk huizen op een dag te bereiken. Ga ergens naar binnen en neem de tijd voor de mensen. Het gaat om rust en betrouwbaarheid in Gods rijk. We hebben er niets aan, als mensen in de kerk geen werkelijke aandacht meer voor elkaar hebben. En geniet van de geboden gastvrijheid.

Tenslotte krijgen de leerlingen raad wat ze moeten doen als ze niet ontvangen worden. Sommige mensen zullen geen gastvrijheid kennen; en anderen zullen geen boodschap hebben aan de woorden van de leerlingen. Dan moeten de leerlingen het stof van hun voeten schudden en hun weg vervolgen. Wij zouden zeggen: Laat ze maar, ze luisteren toch niet, ze begrijpen het toch niet.

Het spreekt mij zeer aan, dat Jezus zelf de weg wijst in de verkondiging van Gods rijk. Daarbij gaat het om een rustige, betrouwbare en toch kordate houding. Maar er zijn ook grenzen aan je inspanning. Soms zul je afgewezen worden, en dan schud je het stof van je voeten en vervolgt je weg.

Het spreekt mij aan dat je Gods rijk op een hartelijke wijze onder de aandacht moet brengen. En niet zoals Paulus ergens schrijft: Je moet het evangelie verkondigen of dat nu gelegen of ongelegen komt bij de mensen. Ik hou niet van die opdringerige evangelisatie.

Het is velen van ons wel eens overkomen, dat het evangelie je als het ware in het gezicht wordt gesmeten. Er komen mensen bij je aan de deur, die je willen bekeren, anderen proberen via de TV het evangelie op te dringen. Vaak gaat dit agressieve evangeliseren gepaard met toenemende minderwaardigheidsgevoelens. Zo van: als je je niet bekeert dan ga je te gronde. Deze opdringerigheid wordt vaak aangewakkerd door geldzucht. De modernste reclametechnieken worden gebruikt om de blijde boodschap te verkopen. Ik vind het een schande om zo met Jezus te koop te lopen.

Nee geef mij maar die hartelijke en toch kordate wijze van omgaan met elkaar en met God. Ook in de gemeente moeten we vasthouden aan wat Jezus hier aandraagt. Onderlinge gastvrijheid en vooral ook de tijd nemen om naar elkaar om te zien. Je moet in de gemeente niet veel willen doen, maar vooral goede dingen doen. In deze zakelijke wereld moet de kerk een oase blijven van gevoel. De gemeente moet te herkennen zijn aan haar passie voor rechtvaardigheid, voor zorg en aandacht.

Zo kunnen we dit gedeelte uit Markus meenemen in ons leven. Ook al hebben wij niet de kracht van God ontvangen om te genezen en geesten te verdrijven, toch komen wij heel ver met die gastvrijheid en onderlinge liefde.

Maar er is meer. In dit evangeliegedeelte vinden we de diepste spanning in vers 11, waar het gaat over het afgewezen worden. Hier deelt Jezus met zijn leerlingen wat hijzelf net ondervonden heeft in Nazareth. Jezus was naar de stad van zijn jeugd gegaan, had gesproken in de synagoge en was uitgejouwt door de mensen; ze zeiden: Wie denk jij wel dat je bent, timmermanszoon. Ze wijzen Jezus af. Hier zet Markus al de toon voor zijn evangelie. Want is dat niet de diepste teleurstelling van het evangelie, dat Jezus tenslotte volledig afgewezen wordt. Veracht, van mensen verlaten, veroordeeld, gekruisigd, doodgegaan. Die afwijzing moet voor de leerlingen een les zijn, nu ze op pad gaan.

Afgewezen worden. Een bittere ervaring. Als je afgewezen wordt door iemand die heel dicht bij je staat, dan voel je je volstrekt eenzaam. En wie van ons is sterk genoeg om na een afwijzing het stof van je voeten te schudden en je weg te vervolgen? Wat hebben wij eigenlijk aan dit advies van Jezus?

Het wordt allemaal wat ingewikkeld nu, want Jezus zegt, je moet niet teveel ballast meedragen in je leven; maar tegelijk wordt de rugzak van ons leven gevuld met vele bittere en verdrietige ervaringen. En dat kunnen we zomaar van ons afzetten, zoals je stof van je voeten schudt. Als er een breuk is tussen partners, of tussen ouders en kinderen, als er een afwijzing is door een goede vriendin dan blijft je dat bij. Het is net als wanneer je een dag naar het strand bent geweest. Als je dan weer op de fiets stapt dan schudt je het zand uit je schoenen, maar als je thuis bent vindt je nog overal zand.

Zo gaat het ook met de bittere ervaringen in ons leven, die kom je steeds weer tegen, die raak je nooit helemaal kwijt.

Wij moeten goed beseffen dat Jezus dit advies geeft aan zijn leerlingen uit lijfsbehoud. Als mensen het goede nieuws niet willen horen, dan kun je je energie beter op een ander richten. Waar geen wil is is geen weg.

Maar dat afschudden van het stof van je voeten, dat is voor ons hier en nu een belangrijk woord van de Heer. Want wat kleeft er niet een stof aan onze barre voeten, gemeente. Het is het stof van onze twijfel. Het is het stof van onze zonde. Het is ook het stof van de geschiedenis van de kerk, waar vele fouten zijn gemaakt.

En de hoogspanning ligt nog steeds bij dat afgewezen worden.

Jezus werd afgewezen in zijn vaderstad. De leerlingen zullen regelmatig afgewezen worden door mensen die hun boodschap wantrouwen.

En wie van ons nog nooit een afwijzing heeft ondergaan is een gezegend mens.

Ik denk dat velen van ons wel eens afgewezen zijn. Conflicten over geld zijn meestal de oorzaak van een afwijzing. Of latente gevoelens van jalouzie. Minderwaardigheidsgevoelens slaan om in een agressieve afwijzing. Angsten spelen hier een grote rol.

Afgewezen worden. Het doet pijn. Zeker wanneer je afwezen wordt door iemand die dicht bij je staat.

En nogmaals: Wij kunnen dat stof niet zomaar van onze voeten afschudden en vrolijk verdergaan. Maar de kracht van dit woord van Jezus zit hierin, dat wij moeten proberen om een afwijzing weer te boven te komen. Je moet niet in een afwijzing of een confrontatie of een verwijdering blijven hangen.

De Naam Jezus betekent: De Heer zal bevrijden. Het is bevrijdend dat de Heer zegt:
Probeer je leven desondanks weer op te pakken en verder te reizen.
Jezus spreekt hier zijn leerlingen moed in voor de onrustige levensreis.
En wij putten moed uit Jezus' woorden voor onze reis.

God mag weten hoe vaak mensen elkaar nog zullen afwijzen.
God mag weten waarom deze wereld haar Heer tot in de dood heeft afgewezen.
Hoe is het mogelijk, dat de mensen deze Heer afwezen, Hij, die zieken genas, die
rechtvaardigheid bracht. De angst van de wereld is Zijn dood geworden.

Weet u wat nu het grootste wonder is dat er bestaat. Dat is, dat God deze wereld niet
afwijst, maar liefheeft. Terwijl God zelf door mensen wordt afgewezen, heeft Hij de
mensen lief. En toen de wereld zijn Zoon ter dood liet brengen, toen heeft de Vader zijn
liefde en goedheid aan de wereld laten zien. De gekruisigde werd de Opgestane.

De diepste troost voor deze wereld is dat de Heilige God niet afwijst maar uitdeelt.
God zoekt ons op waar wij zijn en hoe wij zijn.
En Hij deelt uit van zijn goedheid, zijn liefde.

En daarom hebben wij toekomst, daarom kunnen wij verder.
Afgewezen worden, angst voor de toekomst, mensen die het leven niet meer liefhebben,
verwijdering, verdriet, vragen.

De liefde van God lost dat alles niet op, maar Gods liefde houdt ons staande.

Moge God ons geleiden op al onze wegen. AMEN